

Poštovana gospođo Dodić,

U ovim smutnim vremenima, kada sam po prvi put osetila krah u svojoj dugogodišnjoj karijeri, pojavili ste se vi i vaš Forum. Suprug i ja učitelji smo dvadeset tri godine u selu Zeoke nadomak Lazarevca. Dođosmo sa puno snage i elana, izrodismo troje dece, nadasmo se prosperitetu ali... Bilans svih ovih godina je da se po prvi put osećam kao buba. Tračak sreće i nade daju mi naša rođena deca a, i takođe, moja deca koju godinama učim. Oni su moje svetlo.

Želim da vam se, ovim putem, zahvalim na lepim rečima i podršci koju ste mi pružili u teškim trenucima za moju porodicu i mene. Doživela sam svakakva poniženja, ali jednom se nadala nisam. Dospela sam na sud, ostavljena sama bez pomoći škole, direktora i kolega. Pružili ste mi pomoć koju vam neću zaboraviti.

U hodniku Palate pravde, obeshrabrenoj i poniženoj, prišao mi je divan mladić i predstavio se kao advokat Andrija. Lepo lice, otmen stas prebacili su me u neki drugi svet, svet nade i pameti. Sa Andrijom je sve lako išlo. Kulturno, dostojanstveno. Dugo ću još pričati o njemu i da nije sve izgubljeno za nas prosvetne mučenike. Njemu lično želim puno poslovne i privatne sreće.

Vama gospođo Dodić, vašim saradnicima, gospođi Sofiji Ilić svako dobro od učiteljice Jasmine Nenadović i njene porodice. Ovaj put nisam ostavljena sama, ni kriva ni dužna, optužena od ljudi koji uspešno plivaju u ovim smutnim vremenima. I njima će uskoro doći kraj.

Veliki pozdrav!